

“Laudate Dominum...”

З Надзвычайным і Паўнамоцным Паслом Французскай Рэспублікі ў Рэспубліцы Беларусь Мішэлем Рэнеры размаўляла

Крыстына Лялько

□ □ **9-10, 2012**

Прыводзім некаторыя цытаты з інтэрв’ю са сп. Мішэлем Рэнеры.

“Я не магу назваць сябе праведным хрысціянінам толькі таму, што часта хаджу ў касцёл. У мяне таксама ёсць свае недахопы, але менавіта вымаўляючы малітву і знаходзячыся ў касцёле, я спазнаю пакору, якая дапамагае мне іх пераадольваць”.

“... Я прыйшоў да высновы, што найлепшае рэлігійнае выхаванне, якое я магу даць як бацька, – проста хадзіць у касцёл разам з дзецьмі. Працуючы ў Афрыцы, я асабіста рыхтаваў дачку да першай Камуніі, а ў Парыжы быў членам парафіяльнай рады і рыхтаваў падлеткаў да канфірмацыі на працягу шасці гадоў”. † “Калі хрысціянская супольнасць стане перш за ўсё месцам, дзе будуць прымаць і дапамагаць вырашаць штодзённыя праблемы замест таго, каб ператварацца ў месца асуджэння, тады будуць вяртацца і людзі. А затым вернецца і вера, якая будзе мець канкрэтныя вобразы тых, хто прыйшоў на дапамогу ў складаных момантах”.

“«Алелюя!» – сапраўды мае любімае слова. Але я люблю гаварыць яго не тады, калі раптоўна скончыўся дождж, калі я выходжу з дома або калі мой сын паспяхова здаў экзамен. «Алелюя!» – за стварэнне ўсяго існага, за розум, які быў нам падараваны, за Збаўцу, які быў пасланы да нас, каб выкупіць усе нашыя грахі, за Святога Духа, які асвятляе нашыя сэрцы...”

“Дастаткова 5 мільёнаў”

З заснавальніцай падворкавых дзіцячых Ружанцавых колаў Магдаленай Бучэк размаўляла Рэната Катажына Цогель. □

10-2012

Аўтарка спытала Магдалену пра дзеянне Бога ў яе жыцці, на што яна распавяла:

“Я нястомна дзякую Богу за кожны дзень і кожную хвіліну жыцця, бо ведаю, што гэта Яго ласка. Я хварэю на прыроджаную ламлівасць касцей. Пераломы пачаліся з першага месяца жыцця. Я не магу хадзіць, рухаюся на калясцы. Сёння, у свае 24 гады, я маю за сабой 30 сур’ёзных пераломаў, не лічачы такіх дробных, як, напрыклад, трэшчыны ці пераломы рэбраў падчас звычайнага кашлю. Але я ніколі ў сваім жыцці не перажывала

такога моманту, у якім задавала бы пытанне Пану Богу: “Чаму?” Я лічу, што гэта дар прыняцця цярпення і такой сітуацыі ад самага пачатку. Я дзякую Богу за пакуты і ахвярую Яму іх з любоўю ў паяднанні з мукай Пана Езуса”.

“Кожны чалавек, асабліва хворы, мае свой акрэслены час, каб цалкам прыняць сваё цярпенне. Калі чалавек гэта зробіць з любоўю і радасцю, то ён раптам заўважае, што яго жыццё зусім змянілася, набрала сэнсу і напоўнілася шчасцем. Цярпенне – гэта не кара, а ласка. Калі чалавек хварэе, Бог адначасова дае яму сілу перажыць хваробу”.

“Маёй вялікай марай з’яўляецца тое, каб споўніліся словы св. Айца Пію, які сказаў калісьці, што калі ў свеце 5 мільёнаў дзяцей будуць маліцца Ружанцам, свет будзе збаўлены. Я веру, што гэта магчыма рэалізаваць”.